

Het geloof is zeker

John Newton

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 22

1. Denken aan Christus	John Charles Ryle
2. Grijp naar het eeuwige leven	Thomas Guthrie
3. Verdriet om de zonde	Thomas M'Crie
4. Ontmoedigd, bemoedigd	Richard Sibbes
5. Vruchtbaar lijden	Charles Haddon Spurgeon
6. Dood voor de wereld	Thomas Boston
7. Pleiten op het verbond	Ralph Erskine
8. De geest van liefde	Jonathan Edwards

Jaargang 22 – nummer 9 – september 2020

Toelichting foto omslag

Het geloof vindt steeds weer die zekerheid: wij weten dat we uit God zijn. Hoe? John Newton, in navolging van de apostel Johannes, wijst ons de weg. Of het geloof nu groot of klein is en wat de omstandigheden ook zijn; het geloof ziet op Christus en vestigt de hoop op Hem. Ook al is het geloof maar zo klein als een mosterdzaad, het sluit dan alles in zich wat het kracht geeft, namelijk Christus' kracht.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: Sermon XX, of the assurance of faith
Bron: John Newton, *The Works of John Newton*, Vol. 2 (Edinburgh: Banner of Truth, 1988)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.
De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Het geloof is zeker

Wij weten dat wij uit God zijn.
1 Johannes 5:19

Het is heel wenselijk dat wij er op goede gronden en blijvend van overtuigd zijn dat de leer van het Evangelie waar is én dat wij daar, door genade, een zeker en onveranderlijk aandeel aan hebben. Zonder deze vaste overtuiging kunnen we niet gelukkig en getroost leven, als we gered zijn en bevindelijke kennis hebben gekregen van ons bedrieglijke hart en van de vele verschillende, subtiele en krachtige verzoeken van satan. Daarom heeft God, Die ons gemoed en onze omstandigheden kent, hierin voorzien. Hij heeft in Zijn heilige Woord verklaard dat Hij wil dat degenen die tot Hem de toevlucht nemen om de voorgestelde hoop vast te houden, een sterke vertroosting hebben (Hebr. 6:18). Hij wil dat ze niet in onzekerheid blijven over zo'n hoogst belangrijke zaak. Hij wil dat ze geworteld, gegrond, opgebouwd en gefundeerd worden in de kennis van Zijn liefde. Het is Zijn bedoeling dat ze in alle innerlijke en uiterlijke veranderingen kunnen vasthouden aan het onwankelbaar beginsel dat 'Hij Die in [hen] een goed werk begonnen is, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus' (Fil. 1:6).

Dit bezielende vertrouwen, dat zo gepast en noodzakelijk is om alle beproevingen van het leven te kunnen doorstaan, noemen we doorgaans 'zekerheid'. Het zorgt ervoor dat de ziel het zondige vermaak en het najagen van ijdelheid van de tegenwoordige boze wereld veracht. Het wekt haar op om al haar vermogens en krachten dankbaar in dienst van God te stellen. Maar hoewel het woord 'zekerheid' vaak wordt gebruikt, was en is de zaak zelf onderwerp van veel discussie en onenigheid onder hen die het Evangelie belijden. Velen die in zichzelf niet zo'n verkwikkende overtuiging gewaarworden en geneigd zijn hun bevinding als maatstaf voor anderen te laten gelden, hebben het aangedurfd de mogelijkheid van deze zekerheid te ontkennen, en ieder die zegt haar te bezitten verdacht van inbeelding en dweperij. Anderen beweren het andere uiterste. Zij houden

zekerheid voor een wezenlijk kenmerk van het geloof en zeggen dat niemand die deze mist, een Bijbelse grond heeft om zelfs maar te hopen dat het werk van genade is begonnen in zijn hart. Dit soort ideeën heeft zwakke en aarzelende zielen enorm afgeschrikt en ontmoedigd, vooral als ze geuit worden door mensen die goed bekend staan vanwege hun gaven, genadegaven en goede werken. Dit heeft er al te vaak voor gezorgd dat hun nood verergerde, terwijl ze juist troost nodig hadden.

Er wordt ook zeer verschillend gedacht over de middelen waardoor, de wijze waarop en de personen aan wie deze zekerheid wordt meegegeeld, aangenomen dat deze te verkrijgen is. Het is niet nodig hierover in detail te treden. De beste manier om dwalingen te voorkomen of uit de weg te ruimen, is misschien wel eenvoudig de waarheid te verkondigen. Dat zal noodzakelijkerwijs verhinderen dat er dwalingen op nagehouden worden.

Ik benoem slechts in het algemeen dat er een grote verscheidenheid aan meningen is op dit punt en dat de meeste daarvan gesteund worden door gerespecteerde mannen. Dit zeg ik om u te waarschuwen voor een te grote achting voor het gezag van mensen, en u aan te sporen God te danken voor uw Bijbel en die ijverig te bestuderen. Als u de Schriften onderzoekt en bidt om de Heilige Geest, zult u een zekerheid ontvangen die niet minder groot is dan wanneer alle geleerden eensgezind aan uw kant zouden staan.

Onze tekst verzekert ons dat deze zekerheid een plaats had in de eerste eeuwen van de kerk. Sommigen konden zonder enige aarzeling zeggen: 'Wij weten dat wij uit God zijn' (1 Joh. 5:19). En hoewel dit woorden van een apostel zijn, gebruikt hij ze niet enkel als apostel, maar allereerst als een gelovige. Het grootste gedeelte van dit hoofdstuk, zelfs van de hele brief, bewijst dat Johannes degenen aan wie hij schreef, beschouwde als mededeelgenoten van de algemene voorrechten van christenen. Op dezelfde manier stelt Paulus zich op één lijn met de gelovige Korinthiërs als hij zegt: 'Want wij weten, dat, zo ons aardse huis van deze tabernakel gebroken wordt, wij een

gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen' (2 Kor. 5:1). Op een andere plaats gaat hij ervan uit dat zij (of tenminste sommigen van hen) deze zekerheid bezitten, en spoort hij hen op grond daarvan aan hun plicht ijverig te vervullen, 'als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in de Heere' (1 Kor. 15:58).

Op grond van dit overtuigende bewijs mogen we vrijmoedig bevestigen dat dit kostbare voorrecht niet beperkt bleef tot de eerste eeuwen van het Evangelie, en dat God het niet alleen voor die tijd bedoeld heeft. In alle tijden van de kerk dat het Woord en de instellingen van Christus getrouw zijn bediend, zijn er velen geweest die konden zeggen: 'Wij weten dat wij uit God zijn.' En we weten dat het niet zomaar een enkeling is die dit kan zeggen en een bijbels onderbouwd getuigenis kan geven van de hoop die in hem is, zelfs in deze ontaarde tijd.

Ik zal in deze preek uiteenzetten en verklaren wat de aard van deze zekerheid is. Ik zal bewijzen dat deze bereikbaar is en de middelen aanwijzen waardoor wij zekerheid kunnen verwachten. Velen die deel hebben aan de redding van het Evangelie kampen met obstakels die hun beletten dit voorrecht te genieten, zodat ze niet durven of willen zeggen: 'Wij weten dat wij uit God zijn.' Ook daaraan zal ik aandacht besteden. Want argumenten die gebaseerd zijn op feiten die van iemands persoonlijk getuigenis afhankelijk zijn, mogen niet als afdoend bewijs worden beschouwd. Een groot deel van degenen die, naar wij hopen, oprecht de Heere Jezus liefhebben, leeft ver beneden hun wettige recht en voorrechten. Zij gaan gebukt onder twijfel en vrees. Dat doet hun belijdenis oneer aan, verzwakt hun handen en maakt hun leven. Wat ik over dit onderwerp wil zeggen, zal ik uiteenzetten onder de volgende vier stellingen.

1. Een waar geloof kan zwak zijn

Zekerheid is niet essentieel voor het wezen van het geloof. Het is eigen aan een sterk geloof, maar we lezen ook van een zwak geloof (Rom. 14:1), een klein geloof (Matth. 14:31) en geloof als

een mosterdzaadje (Matth. 17:20). Waar zaligmakend geloof in Jezus Christus kan zwakker of sterker zijn. Maar het is altijd en bij iedereen van hetzelfde soort en het brengt dezelfde effecten teweeg, ongeacht de mate van geloof. Het reinigt het hart, zodat iemand de zonde niet meer liefheeft en doet (Hand. 15:9). Het werkt door liefde tot de Heere Jezus Christus, Zijn instellingen, Zijn wegen en Zijn volk (Gal. 5:6). Ook stelt dit geloof haar bezitters in staat de wereld te overwinnen (1 Joh. 5:4), standvastig te zijn tegen haar bedreigingen en weerstand te bieden tegen de meer aangename, maar niet minder gevaarlijke invloed van haar vriendelijkheid.

Dit alles gaat het vermogen van de natuurlijke mens te boven en druist in tegen zijn aangeboren neiging. 'Niemand kan zeggen, Jezus de Heere te zijn' (1 Kor. 12:3), dat betekent: niemand kan Hem de eer geven die Zijn Naam toekomt, afzien van iedere andere hoop op redding en alle andere dingen schade en drek achten om Christus te winnen (Fil. 3:8) 'dan door de Heilige Geest'. Toch zijn er ongetwijfeld velen behouden die geen zekerheid hebben. En hoewel zij met hun gedrag duidelijk betonen dat zij het kostbare geloof in hun hart hebben ontvangen, gaan ze dagelijks treurend door het leven en veroordelen ze zichzelf bijna als ongelovigen.

Wat deze bedroefden nodig hebben om tot bevestiging en verzekering te komen, is niet iets nieuws, iets wat ze nog niet ontvangen hebben, maar slechts een sterkere mate van het geloof dat ze reeds bezitten. Enkele goede schrijvers spreken over een vertrouwend geloof, een aanklevend geloof, een verzekerd geloof, de uitgaande of wederkerige daden van het geloof enzovoort. Maar dit zijn geen bijbelse uitdrukkingen, en volgens mij werpen ze ook geen licht op de zaak. Ze zullen eerder de verwarring van eenvoudige mensen doen toenemen, en hen doen denken dat dit allemaal verschillende soorten geloof zijn. De Schrift noemt slechts twee soorten: een levend en een dood geloof (Jak. 2:17). Een waar geloof is zwak en krachteloos in het begin, zoals het leven van een nieuwgeboren kind. Maar het groeit naar volwassenheid en God zal het doen

toenemen, 'tot een volkomen man, tot de maat van de grootte der volheid van Christus' (Fil. 4:13). Daaruit volgt de tweede stelling, namelijk:

2. Geloof en zekerheid hebben dezelfde grond en kern

De grond en kern van geloof en zekerheid zijn precies dezelfde. De eerste en wezenlijke daad van een zaligmakend geloof omvat drie dingen:

Een begrip van de toereikendheid en macht van Christus om te redden.

Mensen die in hun zonden leven, zijn tevreden met weinig hoop! Maar een geweten dat echt ontwaakt is, moet een vaste grond hebben om op te bouwen. Zonder de ontdekking van de Zaligmaker Die in het Evangelie geopenbaard is, zou zo iemand zeker wegzinken in wanhoop. Hij vreest zich te bedriegen en is zodanig verlicht dat hij zich niet laat misleiden. Een besef van de zondigheid van zonde, een indruk van de majesteit van God, zal het geweten niet toelaten te rusten in iets minder dan een volmaakte verzoening en gerechtigheid. Maar wanneer de ogen van het verstand zijn geopend en Jezus gezien wordt zoals Hij door het Woord en de Geest van God wordt geopenbaard, verdwijnen alle gewetensbezwaren. De ziel merkt en voelt dat ze bekwaam is voor dit belangrijke werk.

De toevlucht nemen tot Christus.

Dit volgt natuurlijk op de overtuiging dat Hij in staat is hen te redden. Wie zal er immers stilzitten en verloren gaan, als er een mogelijkheid is om te ontkomen? Er is dan misschien wel veel twijfel of Christus gewillig is, maar toch, omdat er een mogelijkheid is – dus enerzijds een gevoelde nood, en anderzijds zicht op Zijn macht en genade – zal zo iemand het uitroepen: 'Heere, behoed mij, of ik verga!' (zie Matth. 8:25; 14:30).

Hoop op Gods barmhartigheid

Hieruit ontstaat hoop op Gods barmhartigheid, die zwakker of sterker is naarmate de kennis van Christus meer of minder duidelijk

is en de overgave meer of minder onvoorwaardelijk is. Daarom is het in het begin over het algemeen heel zwak. Want de kennis van Christus hangt in bepaalde mate af van onze kennis van de Schriften, die van Hem getuigen, en van de bewijzen die wij hebben ontvangen van Zijn wijsheid, genade en liefde voor ons. Maar de pasbekeerde, in wie het zaad van het geloof nog maar kortgeleden is gezaaid, heeft slechts weinig kennis van het Woord, want hij heeft de waarde ervan nog maar pas ontdekt. En hij heeft er nog weinig van ervaren, want hoewel zijn ogen zijn geopend, ziet hij nog niet scherp en heeft hij zijn geestelijke zintuigen nog maar weinig gebruikt.

Hoewel de pasbekeerde oprecht overtuigd is van zijn behoefte aan een Redder, heeft hij nog een sterke wettische neiging en leeft er nog een zekere eigengerechtigheid in zijn hart, ook al heeft hij dit zelf nog niet ontdekt. En terwijl hij denkt dat hij alleen op Christus ziet, zoekt hij in zichzelf naar eigen verdiensten die hem tot aanbeveling kunnen strekken. Hij is bang om in vertrouwen tot Hem te naderen, omdat hij deze verdiensten niet kan vinden. Dit ontmoedigt hem en laat zien dat zijn geloof zwak is.

Maar de sterkste en meest krachtige zekerheid die we in dit leven kunnen verkrijgen, wordt gewerkt en onderhouden door exact dezelfde beginselen die in een pasgelovige nog maar zo'n zwakke uitwerking hebben. Laten we luisteren naar de grote overwinnaar Paulus, die aan het einde van zijn voorbeeldige en arbeidzame leven aan een dierbare en vertrouwde vriend rekenschap geeft van de hoop die in hem is. Hij genoot bijzondere eer en aanzien vanwege de genade, gaven en nuttigheid die hij ontvangen had. Hij had overvloediger gearbeid dan alle andere apostelen, het volle Evangelie gepreekt en gemeenten gesticht in een groot deel van het Romeinse rijk (1 Kor. 15:10; Rom. 15:19). Zijn eerste roeping was buitengewoon; de Heere verscheen aan hem in heerlijkheid. Sommige van zijn ervaringen waren niet minder bijzonder, want hij is 'opgetrokken geweest tot in de derde hemel' (2 Kor. 12:2). En tot slot, zijn lijden om het Evangelie was even groot en opmerkelijk als zijn

dienstbetoon. Maar wanneer hij vertelt dat hij zich verzekerd weet van Gods hulp en verlossing, rept hij met geen woord over deze dingen, maar rust hij geheel en al op dezelfde gronden die hij gemeen had met alle gelovigen: 'Want ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag' (2 Tim. 1:12).

We zien hier waar de zekerheid van de apostel Paulus op gegrond was. Ten eerste op de kennis van Jezus Christus, het Voorwerp van zijn geloof. Ten tweede op een bewustzijn van wat er allemaal gebeurd was tussen hem en Zijn Heiland. Hij had iets aan Hem toevertrouwd, namelijk zijn ziel met al haar belangen. Ten derde op de overtuiging dat God bekwaam, gewillig en getrouw is om datgene veilig te stellen en te bewaren waar Hij Zelf de verantwoordelijkheid voor op Zich genomen heeft. En dit zijn exact dezelfde beginselen die noodzakelijk zijn voor de eerste daad van het zwakke geloof, alleen betonen ze zich hier in hun ware kracht en werkzaamheid.

3. De zekerheid is in gelijke mate toegankelijk voor alle gelovigen

Hieruit volgt de derde stelling: deze zekerheid is in gelijke mate toegankelijk voor alle gelovigen. Ze is niet het exclusieve voorrecht van gelovigen die buitengewoon dienstbaar geweest zijn of zwaar geleden hebben. Ze is er niet alleen voor apostelen, predikers of martelaren. Deze zekerheid is een beloning voor allen die de Heere Jezus in oprechtheid liefhebben. Het is niet anders dan de groei en bevestiging van het geloof dat zij reeds ontvangen hebben. De oorzaak waarom niet alle gelovigen zich in deze zekerheid van de hoop verblijden, moet niet worden gezocht bij God. Hij heeft overvloedig voorzien in onze vertroosting. De reden ligt bij de verdorvenheid, onwetendheid en misvattingen van ons eigen hart, en bij het feit dat we geen acht slaan op Zijn geopenbaarde Woord. We worden niet beperkt door Hem, maar door onszelf. Het is niet eenvoudig de vele manieren op te sommen waardoor onze verdorvenheid deze goede zaak bij ons vandaan houdt. Een paar belangrijke oorzaken zijn:

Onoprechtheid. Waar genade echt is ingeplant door de Heilige Geest, zal dit op den duur zeker de overhand krijgen en de hele ziel onderwerpen tot geloofsgehoorzaamheid. Maar bij velen is er lange tijd niet alleen tegenstand door de verdorvenheid die diep van binnen zit, maar ook een heimelijk kleven van de wil aan het kwade. Of een dubbelhartigheid (Jak. 1:8), een soort hinken op twee gedachten (1 Kon. 18:21). De gelovige houdt nog iets achter dat strijdig is met het ontvangen licht (Ps. 9:2), terwijl de wens en het gebed van de ziel zich tegen alle zonde lijkt te keren (Spr. 23:26).

Wie de gewoonte heeft dat hij toegeeft aan iets waarvan hij weet of vermoedt dat het kwaad is, of wie de gewoonte heeft dat hij een bekende plicht negeert, zal zijn eigen groei in genade en vertroosting beslist verhinderen. Want de Heere eist waar Hij recht op heeft, namelijk het hele hart. Hij zal het verkwikkende licht van Zijn aangezicht niet schenken zolang een afgod moedwillig naast Hem wordt opgericht of staande gehouden. 'Dan,' zegt David (en niet eerder), 'zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden' (Ps. 119:6). En toen onze Heere Jezus werd gevraagd: 'Heere, wat is het, dat Gij Uzelf aan ons zult openbaren?', antwoordde Hij: 'Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken' (Joh. 14:22-23). Totdat de trots en ondeugd van onze geest overwonnen is, totdat we gewillig gemaakt zijn om alles op te geven en afstand te doen van alles wat tegen Zijn wil ingaat (al is dat zoiets moois als ons rechteroog en lijkt het zo onmisbaar als onze rechterhand), is het tevergeefs om een volkomen en blijvende zekerheid van Zijn liefde te verwachten.

Luiheid. Met betrekking tot deze waardevolle zegen kan vaak worden gezegd: 'Gij hebt niet, omdat gij niet bidt' (Jak. 4:2). Het gebeurt maar al te vaak dat zij die vurig om genade smeekten toen ze zichzelf onder de vloek en de macht van de wet dachten te bevinden, slap en nalatig worden in het gebed zodra ze enige hoop op de zaligheid uit het Evangelie hebben ontvangen. Met name 'benaarstigen' zij zich niet 'om hun roeping en verkiezing vast te maken' (2 Petr.

1:10) door zorgvuldig gebruik te maken van alle middelen tot bevestiging van de waarheid zoals die in Jezus is. Daarom wordt het woord in hen vervuld, dat zegt: 'De ziel van de luiaard is begerig, doch er is niets' (Spr. 13:4). Zij verkeren maanden of jaren in een klagende, twijfelende toestand. En dat verdienen ze, omdat ze niet ijverig zoeken, vragen, wachten en kloppen op de poort van Wijsheid en aan de genadetroon om de zegen van zekerheid te ontvangen. Want die zegen heeft de Heere beloofd aan hen die aanhoudend worstelen in het gebed en zich niet laten afwijken.

Misvattingen. Deze ontstaan door nalatigheid in het onderzoeken van de Schriften en door overmatige achting voor uitspraken van mensen. Als zekerheid wordt voorgesteld als iets onbereikbaar, zal er ook niet naar worden gezocht. Als men zekerheid verwacht in de vorm van een rechtstreekse indruk van Gods Geest, los van Zijn Woord, of als men denkt dat deze moet opkomen uit een plotselinge krachtige toepassing van een bepaalde Bijbeltekst, zal dit eindigen in een teleurstelling.

Het is waar dat de Heere Zijn volk soms begunstigt met bijzondere openbaringen van Zijn goedheid. Misschien verzegelt Hij een bepaalde belofte die sterk van toepassing is op hun huidige omstandigheden op een bijzonder lieflijke en overtuigende manier. Maar dit brengt zelden de zekerheid voort waarover we nu spreken. Deze bezoeken zijn zeldzaam en gaan snel voorbij. Zij die hoofdzakelijk van zulke indrukken afhankelijk zijn, in plaats dat ze zich inspinnen te groeien in bijbelse kennis van Christus, zijn doorgaans zo veranderlijk in hun hoop als in hun gemoedsgesteldheid. Zo lang ze zich om zo'n reden goed gestemd voelen, menen zij dat 'hun berg is vastgezet' en dat ze 'niet zullen wankelen in eeuwigheid' (Psalm 30:7-8). Echter, zodra de grond voor deze gesteldheid weggenomen is, is het effect ervan voorbij en vallen ze direct terug in hun eerdere vrees en ongerustheid. Om maar te zwijgen over de schadelijke gevolgen van dit soort verwachtingen, die vaak de weg banen voor misplaatste geestdrift en gevaarlijke misleiding. Satan weet namelijk – als het hem wordt toegelaten – hoe hij zich kan voordoen als een engel des lichts (2 Kor. 11:14).

Als een bepaalde mate van heiliging, of een aanzienlijke toename ervan, gezien wordt als de juiste grond van zekerheid, dan worden degenen die het meest bescheiden en oprecht zijn, het sterkst ontmoedigd en in verwarring gebracht in hun zoektocht naar zekerheid. Want zij zijn van alle anderen het minst tevreden met zichzelf. Zij hebben het sterkste besef van de ontelbare smetten en gebreken die altijd aan onze beste daden en gemoedsgesteldheden kleven, zoals de Schriften ons verzekeren. Deze misvattingen, en nog allerlei andere, weerhouden velen ervan om zelfs maar te zoeken naar zekerheid. Veel meer anderen worden hierdoor op een verkeerd spoor gezet en raken in verwarring. Maar wat is zekerheid dan wél? En hoe kunnen we deze verkrijgen? Ik ga proberen een antwoord te geven.

4. Zekerheid is een gevolg van adequate geestelijke kennis van de Persoon en het werk van Christus

'Zekerheid is het gevolg van adequate geestelijke kennis van de Persoon en het werk van Christus, zoals geopenbaard in het Evangelie, en een bewust vertrouwen op Hem en Zijn werk alleen voor uw behoud.' Ik zal deze overtuiging toelichten, voor zover dat me noodzakelijk lijkt, door een korte uitleg te geven van de begrippen die ik in bovenstaande beschrijving heb gebruikt.

a. Met 'geestelijke kennis' bedoel ik de werking en het onderwijs van Gods Heilige Geest. Dit is iets anders dan de theoretische kennis van geestelijke zaken die de natuurlijke mens kan opdoen uit boeken en door menselijk onderwijs. Het is ook iets anders dan de kennis die een ware gelovige op dezelfde manier kan verwerven, meer dan hij tot op heden ontvangen heeft. Zij die met grote uiterlijke zegeningen bevoorrecht zijn, en dan met name met het licht van een heldere Evangelieverkondiging, kunnen al snel een theoretisch begrip van de meest belangrijke waarheden verwerven. Maar voor wie een geestelijk en blijvend inzicht in deze waarheden wil ontvangen, is er geen andere geschikte leraar dan de Geest van God.

Vaak ontdekken we dat wij de dingen die we van mensen geleerd hebben, nogmaals moeten leren, en dan van de Heere Die de Geest is. Want onze kennis laat ons in de steek wanneer we deze het meeste nodig hebben en zal in een korte periode van beproeving al tekortschieten. Maar voor zover we onze kennis van Jezus, Zijn Persoon, ambten, Middelaarswerk en beloften van Hemzelf hebben ontvangen, bezitten we deze daadwerkelijk. En daarmee moeten we in staat zijn een engel te weerstaan als die een andere leer zou verkondigen dan de leer die wij kennen en geloven (zie Gal. 1:8).

b. Ik gebruik het woord 'adequaat', omdat er – voor zover ik weet – geen bepaalde maatstaf is waaraan geestelijke kennis moet voldoen. Als onze geestelijke kennis zodanig toegenomen is dat deze sterker is dan de gebreken die voortkomen uit onze innerlijke verdorvenheid, ons gebrek aan gehoorzaamheid, ongelovige angsten en de verzoeking van satan; als we deze het zwijgen kunnen opleggen met de vraag van de apostel: 'Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is' (Rom. 8:34), dan zal daar natuurlijk zekerheid op volgen. Want ik versta 'zekerheid' niet als de hoogst mogelijke mate van verzekering. Zekerheid kan toenemen, en dat zal zo blijven zolang ons begrip nog deels verduisterd is, of zolang er nog iets van eigengerechtigheid in ons overgebleven is. Onze zekerheid zal pas volmaakt zijn wanneer we Jezus zien zoals Hij is. Dan zijn we volkomen bevrijd van al onze zwakheden. Want naar de mate waarin deze zwakheden in ons heersen, doen ze afbreuk aan de kracht en standvastigheid van ons vertrouwen op God.

c. Deze kennis wordt in ons gewerkt door de Geest, door middel van het geschreven Woord. Hij onderwijst ons geen waarheden die nog niet geopenbaard zijn. We mogen niet verwachten dat Hij ons verzekering zal geven door een stem uit de hemel of door een plotselinge ingeving in ons hart, zodat we weten dat onze eigen naam in het boek van het leven staat. Gods Geest opent ons verstand om de Schriften te verstaan (Luk. 24:45), zodat wij erkennen en gevoelen dat we zulke zondaren zijn als daarin beschreven

wordt. Hij laat ons de waardigheid en genoegzaamheid van Christus Jezus zien, als God en mens, de Middelaar. Hij toont ons de geschiktheid van Zijn ambten, de waarde van Zijn verzoening en Zijn gerechtigheid, en de harmonie en heerlijkheid van Zijn goddelijke eigenschappen in Zijn aanbiddelijke reddende liefde. Vanwege deze liefde is het juist, rechtvaardig en God waardig dat Hij de gelovige zondaar rechtvaardigt en redt (Rom. 3:26).

God bekrachtigde de Evangeliebeloften met een eed en verzegelde ze met het bloed van Zijn Zoon. De Geest doet ons begrijpen dat deze voluit betrouwbaar en vrij verkrijgbaar zijn. Hij toont ons de vastheid en onveranderlijkheid van het genadeverbond. Hij overtuigt ons ervan dat er in Christus een volheid van wijsheid, genade, leven en kracht is weggelegd ten nutte en ter ondersteuning van hen die in zichzelf arm, ellendig en hulpeloos zijn. Hij wil deze volheid vrijelijk uitdelen in de mate waarin en op de tijd dat Hij het nodig acht om de gelovige ziel te ondersteunen, te voeden en te doen herleven, en haar te leiden op de weg van volharding tot het eeuwige leven.

Gods almachtige kracht en onveranderlijke liefde staan borg voor de onfeilbare zaligheid van iedere gelovige, die deze niet kan verliezen door zijn eigen onwaardigheid. Ook kan de zaligheid hem niet afgenomen worden door alle tegenstand van aarde of hel (Joh. 10:28). Als deze dingen geleerd worden, zorgt dat voor zekerheid in de ziel. En als we op deze manier weten in Wie we geloofd hebben, kunnen we met vertrouwen zeggen: 'Wij weten dat wij uit God zijn.'

d. Zulke openbaringen van de Persoon en de genade van Christus gaan samen met een hartelijk besef dat de gelovige voor de zaligheid enkel en alleen van Hem en Zijn werk afhankelijk is. Ze ontlokken hem overgave en vertrouwen, en voorkomen dat hij een vergeefse hoop of redding uitdenkt, geheel of gedeeltelijk, op welke manier dan ook. Het is waar, al vanaf het prilste begin vertrouwt de ziel zich toe aan de handen van Jezus, zoals ik eerder al opmerkte. Maar toen de kennis nog zwak was en het hart nog maar heel gebrekkig

verootmoedigd, was er een heimelijk vertrouwen op zichzelf, op eigen oplossingen, gesteldheid en plichtsvervulling (ook al zal ze dat niet toegeven). Hoe heerlijker Jezus wordt voor het oog van het geloof, hoe meer het eigen ik wordt onderdrukt en verloochend. En wanneer we ervan overtuigd zijn dat er alleen in Zijn Naam redding of vastigheid is, zullen we deze stellig van Hem en Hem alleen verwachten.

Hier komt ook de Heilige Geest de ziel te hulp, Die troostend met onze geest getuigt (Rom. 8:15-16). Hij wekt ons op om naar de genadetroon te gaan. Hij werkt in ons als de Geest van aanneming tot kinderen en beweegt ons ertoe onszelf opnieuw te verloochenen en te roemen in Jezus, 'Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing' (1 Kor. 1:30). Hieruit komt een gegronde en blijvende zekerheid voort. Hoewel de gelovige in zichzelf zo zwak en onvast is als water, en hoewel een sterk leger voortdurend aanvallen op hem uitvoert om hem van zijn vrede te beroven, kan hij dwars door alles heen op Jezus zien en zeggen: 'Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere' (Rom. 8:38-39).

Ten slotte

Wat blijft er dan over, dan iedere ware gelovige op te wekken en aan te moedigen om (in de weg die God aangewezen heeft) te streven naar deze troostvolle zekerheid dat hij is aangenomen in de Geliefde? Dat hij vanuit de dood is overgegaan tot het leven, volkomen bevrijd van alle verdoemenis? Hoewel deze kennis van de zekerheid niet absoluut noodzakelijk is voor onze zaligheid, is ze uitzonderlijk nuttig om te zorgen dat we onvermoeid, opgewekt en op evangelische wijze de weg van heilige gehoorzaamheid bewandelen. Dan stellen we al onze krachten en vermogens in dienst van Hem Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn

bloed. Dit geeft ons moed om de vele moeilijkheden en tegenwerkingen, die we als gelovige ongetwijfeld zullen tegenkomen, te verdragen en te overwinnen.

Ongeloof en wantrouwen verzwakken onze handen en maken onze knieën slap (Hebr. 12:12). Des te vaster we ons op God verlaten, des te beter we Hem zullen dienen. Dan zullen we in staat zijn al onze zorgen op Hem te werpen, en te vertrouwen op Zijn belofte dat Hij ons dagelijks zal schenken wat we nodig hebben. Als wij een gegronde verwachting hebben dat we het einddoel van onze hoop zullen ontvangen, de zaligheid van onze ziel, zullen we staande blijven in de kwade dag, en zeggen: 'Maar ik acht op geen ding, noch houd mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen' (Hand. 20:24).

Nog twee waarschuwingen voor degenen die deze woorden kunnen nazeggen. Ten eerste: houd in gedachten dat de weg van geloof naar zekerheid een geleidelijke weg is. Verwacht geen plotselinge zekerheid, maar wacht hiervoor op de Heere, in de weg van Zijn instellingen. Zekerheid is afhankelijk van de openbaring van de Heilige Geest. Laat dit u aansporen voortdurend en vurig te bidden. Zekerheid komt voort uit de kennis van Jezus. Wees dus ijverig in het onderzoeken van de Schriften die van Hem getuigen. De zegen van de Heere en de hand van de ijverige werken samen in het verwerken van deze weldaad (Spr. 10:4, 22). Als u op deze weg volhardt, zal de ervaring van elke dag u verder helpen. Iedere situatie die de voorzienigheid beschikt en iedere gemoedsgesteldheid waar u doorheen gaat, zal worden geheiligd, om u er steeds krachtiger van te overtuigen dat u niets bent en dat Jezus alles in allen is.

Ten tweede: alleen in het licht van de Geest hebt u zicht op uw aandeel aan het verbond. Wees dus op uw hoede dat u Hem niet bedroeft (Ef. 4:30). Als u een zorgeloos leven lijdt en nutteloze bezigheden zoekt, of als u bewust zondigt, zullen er donkere wolken samentrekken tussen de Zon der Gerechtigheid en u. Zekerheid is niet zo onveranderlijk dat het niet door onze ontrouw en

afdwalingen kan worden aangetast en verzwakt. Deze zekerheid kan zelfs voor een tijd helemaal weggenomen worden. Als u overtuigd bent van uw aandeel in Gods liefde en daar nooit een vraagteken bij plaatst terwijl u het gebed verzuimt, de instellingen veracht en uw waakzaamheid laat verslappen – pas dan op dat dit geen ongegrond en vergeefs vertrouwen is. De hoop die niet beschaamd maakt, zorgt dat de gelovige liefde krijgt voor al Gods geboden en instellingen. Deze hoop speent zijn liefde van lage en lege zaken en stimuleert de oefening van de genadige beginselen in de ziel.

Het is dus mogelijk en wenselijk dat een gelovige 'weet dat hij uit God is'. Ik ben bezorgd over velen die hier aanwezig zijn. Daarom kan ik niet eindigen zonder u te vragen of u op grond van de Schrift reden hebt om te concluderen dat u niét uit God bent. Zie de grond waarop een apostel dit besluit: 'Een ieder die de rechtvaardigheid niet doet, die is niet uit God, en die zijn broeder niet liefheeft' (1 Joh. 3:10). Een andere apostel zegt: 'Maar zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe' (Rom. 8:9). Zijn deze uitspraken niet duidelijk en boven alle twijfel verheven? Als uw liefde en vertrouwen niet gesteld zijn op de Heere Jezus Christus, als uw hart en levenswandel niet geregeerd worden door Zijn geboden, bent u niet uit God. Wie behoort u toe? De hele wereld is verdeeld tussen twee heren. Alle mensen staan opgesteld rond twee banieren, twee tegenpolen. Neutraliteit is onmogelijk. Als u niet uit God bent, behoort u op dit moment toe aan satan en bent u zijn gevangene (2 Tim. 2:26). Hij leidt u geblinddoekt voort en beraamt uw ondergang, nadat u uw leven versleten hebt in zijn harde dienst. Zult u dan toch van uw slavernij blijven genieten en satan volgen als een os naar de slachtplaats?

Er is een losprijs betaald, er is een arm met macht geopenbaard ten gunste van zulke hulpeloze en verloren gevangenen. Jezus, Die wij verkondigen, is in staat een machtige de vangst te ontnemen en de gevangenen te verlossen die met enig recht in gevangenschap gehouden worden (Jes. 49:24, zie kanttekeningen SV). De Heere helpe u om tot Hem te vluchten voordat de ongerechtigheid uw

verderf wordt. O, moge Hij u ertoe bewegen te geloven en zalig te worden! (Hand. 16:31). Als u Hem verwerpt, zult u voor uzelf een zwaarder oordeel bezegelen. Dan zult u verloren gaan en is er geen genade meer mogelijk. Maar als u Zijn stem hoort en Zijn Naam aanroept, kan Hij u volkomen zalig maken. Dan zal Hij u zegenen, 'daarin dat Hij een ieder van u afkere van uw boosheden' (Hebr. 7:25; Hand. 3:26).

